

NSV
Kesk-Aasia
Raamatukogu

43800

RAAMATUKOGU
KESK-AASIA

Jeesus elab. *

Kuidas oli see võimalik?

Seda küsimust, lapsed, peaksite enesele esitama. Süvenege kord jutustusse „Jeesus Pilaatuse ees“, ja teile avaneb pilt: Pilaatus keskel, paremal seisab Issand Jeesus ja vasakul Parrabas. Kohtunik on veendunud Jeesuse täielikus süütuses, Parrabat tunneb ta aga suure kurjategijana.

Sääl seisab Önnistegija. Ta olek on vaba, näol peegeldub sügav rahu, ja ta pilk on nii pehme ning õrn. Ta südametunnistus on plekita, kuna ta pole iial teinud mingit kurja. Palju haigeid vaid parandas ta, tegi puhtaks pidalitõbiseid, ajas inimsüdameist välja kurje vaimusid ja äratas üles isegi mõned surnud. Seda kõike teab Pilaatus.

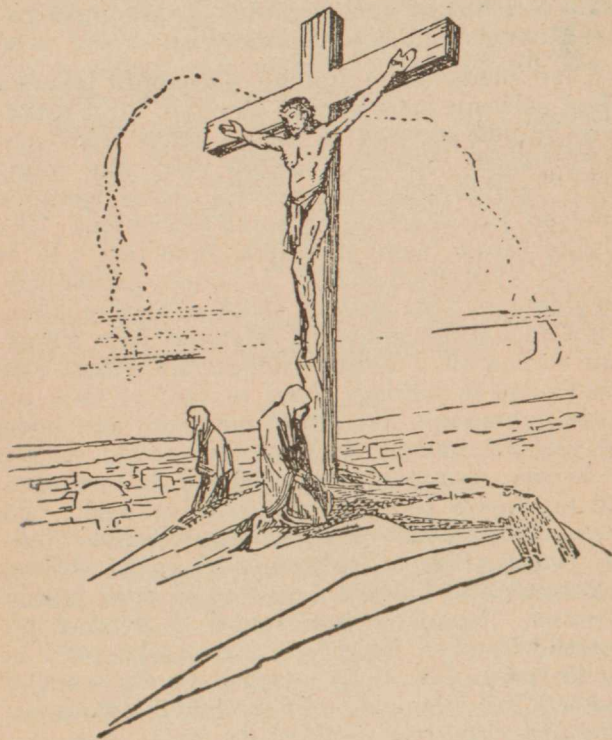
Kuid Parrabas? Löödult, näol ärrituse ja viha ilme, seisab ta sääl, väikesed silmad, mis suunatud põrandale, ekslevad rahutult siia ja sinna. Ta tunneb oma süüd ja ootab karistust.

Pilaatus aga mõtleb eneses: Kui inimesed näevad nende mõlemate vahet, paluvad nad kindlasti Jeesuse vabaks, seepärast peavad n e m a d valima. — Kuid mis kuuleb ta? Vaevalt usub ta oma kõrvu. Rahvas kisendab: „Vabasta Parrabas! Löö risti Jeesus!“ Pilaatus aga mõtles: On see võimalik? „Mida tahate siis öieti, teie inimesed? Sest Jeesus on ju ometi täiesti süütu! Te oskate ju ometi kõik mõtelda.“

Hulk aega karjub: „Vabaks Parrabas! Jeesuse veri tulgu meie peale. Ta peab vaid surema!“

Lapsed, mõtelge selle üle kord põhjalikult!

Kolgata.

Jeruusa'emma linna ees asub küngas, mida nimetatakse Kolgataks. Alati oli sääl õudselt vaikne; ei kuulnud rõõmsat lastenaeru ega

heledaid häáli. Kui möödusid säält inimesed, vaigis alati kõne nende huulil, vast eemaldudes sellest paigast rääkisid nad jällegi. Sest see oli paik, kus hukati kurjategijaid, ja kus neid kogu Rooma kombe järgi löödi risti.

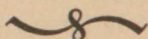
Ühel reedel enne juutide paasapähi lähenes jällegi säärane kurb rong Kolgatale. Eel ratsutavad rooma sõdurid, ja nende vahel kolm surmamõistetut. Seekord saadab neid suur inimhulk; surmamõistetud peavad olema igatahes inimesed, kes väärivad nii suurt tähelepanu. Üks neist ei kannu, nagu tavaliselt, oma risti; ta ei näi ka kurjategijana. Ta näolt peegeldub, vaatamata ta kannatusile, säärane kuninglikkus, et paljud kõrvalsammujad julgevad teda silmitseda vaid aralt. Teised mööduvad temast aga ükskõikselt ja külmalt. Nad ei tea, et täna on suurim leinapäev, mis olnud maapääl; sest keda nad säält nii veriselt ja piinatult veavad surma, on Jeesus Kristus, nende Issand ja kuningas. Nad ei aimagi seda, nii pimedad on nad. Ja ometi oli neil küll võimalust teda tundma õppida. Kolm aastat oli ta rännanud kohast kohta, oli parandanud haigeid, vaevatuid oma juurde kutsunud, lapsukesi õnnistanud ja avanud pimedate silmad. Kuid nad ei tahtnud ta juurde tulla, nad ei tahtnud teda vastu võtta, ja ülemale olid nad kõik hüüdnud: „Löö risti, löö teda risti!“

Nüüd, kui nad olid teda toonud nii kaugemale ja ta rippus ristil, ehitud okaskrooniga, pilkasid nad teda veel. „Teisi“, nii ütlesid nad ja pidid seega tahtmata tunnistama, kui hea ta

Oli siis rahvas tõesti pime, tehes sellise valiku?
Kuidas oli see ometi võimalik?

Ja, kogu põrgu kurjus tõusis Jumala Poja vastu. Seepärast andis Pilaatus rahva nõudmisele järele. Ta laskis võtta Parrabase ahelad, nii et röövel võis väljuda vabalt. Kuid Jeesus, puhtaim süütus, pidi surema.

Selline valik kordub ikka ja jälle igal üksikul. Kas oled sulgenud südame Õnnistegijale, oled valinud Parraba? Võid sa, tahad sa seda? Või tahad ütelda: „Ja, otsustan kindlasti Jeesuse heaks, kuid mitte nüüd veel; hiljem, hiljem kord!“? Siis valid sa kuni sinnani Parrabase. Oo, et sa ei lükkaks edasi Õnnistegija kutset, vaid valiksid Teda oma elukuningaks just praegu, mil selleks õigeim aeg!

Pühade elamus.

„Lembit! — Lembit! — Aga kohe!“

Nii hüüdis ema. Möödaruttav poiss ei tahtnudki seda nagu kuulda. Sääl kõlas veel kord: „Lembit, tule kohe!“ —

Missugune nägu! Millised mõtted! Sääl taga oli muna-veere-mängu plats. Lembit oli selle oma sõbra Ruudiga valmis seadnud. Oli toodud sammal. Kõik oli korras. Ja nüüd pidi ta loobuma mängimast kirjude munadega! Ülestõusmis-pühade jumalateenistus oli ju möödunud. Nüüd tahtsid poisid nautida vabadust. —

„Lembit, sa pead haigele Illarile viima kuus

pühademuna. Värvisin need eriti tema jaoks!
Ja üks tükk kooki. — Mis, sa krimpsutad nägu!
Häbene ometi! Nüüd ruttu! Ole armas!“

*

Milline vaatepilt! Äralõppenuna, siniste huul-
tega, kõhides ja raskelt hingates lamas Illar
Mets padjul. Kevadlilled seisid vaasis, sest tal
oli ka ema, kes teda armastas. Kõhna käega
võttis haige poiss mune. „Täna, täna!“ Ta
kahvatule näole ilmus rõõmusära. „Ütle oma
emale, et lähen varsti Õnnistegija juurde. Ta-
han Talle ütelda, et Ta sind õnnistaks!“ Roh-
kem ei saanud ta kõnelda. Tuli köha...

*

Jumal kõneles Lembituga. Kuis häbenes ta
end! Tema oli terve ja värske. Ta võis pärast
lõunat mängida. Ja Illar oli ka ometi veel poiss
tema vanuses. Ja tema võitles surmaga. —
Lembit nuttis. Need olid kahetsuspisarad. Ema-
le aga ütles ta: „Ah, andesta mulle!“

*

Kolme päeva pärast kuuldis: „Illar on sur-
nud!“ Lembit aga mõtles: „Kui hää, kui ilus,
et olen viinud talle pühademune!“

„Nüüd kanna pärga Illari puusärgi taga,“
ütles ema. „Kui auline, et ta on leidnud Õnnis-
tegijat!“

Jeesus, Ülestõusmispäike, oma kiiri saada
minu pimedasse hingesse.

Säravaks ja helgeks sääl kõik muuda,
peleta öö süngus täiesti!

Vaid siis suudan teisi armastada,
kui hing täis on Sinu eluväge.

oli, — „teisi on ta aidanud, kuid iseennast ei
või ta nüüd aidata.“

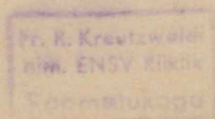
Ja tema? Ähvardas ta neid, heitis ta ette
nende tänamatust, ülekohut? Oh ei, palju enam:
ümberseisjad kuulsid teda paluvat: „Iisa, anna
neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad!“

Oo, milline armastus elas temas, nii suur
armastus isegi oma mõrvarite vastu! Kui tema
meid nõnda on armastanud, miks ei peaks me
teda ka armastama?

Kui ta oli surnud, võidutsesid vaenlased; ta
jüngrid aga olid pettunud ja arad. Jumal ent jäi
siiski võitjaks, ning äratas ta üles kolmandal
päeval.

Nüüd teame, et Jumal on armastus, sest ta
armastas meid nõnda, et andis isegi oma Poja
meie eest. Kuid teame ka, et Jumal vihkab
pattu ja nuhtleb selle pärast; sest sinu ja minu
patu pärast pidi surema Jeesus. Nüüd aga tohib
igäüks, iga väike poiss ja iga väike tütarlaps,
tulla tema juurde, ega tarvitse, nagu kord
Aadam ja Eeva Paradiisis, end hirmunult peita
tema eest, kui nad olid eksinud. Ei, ta tohib
paluda Õnnistegijat: „Andesta kõik minu süüd,
ja tee mind puhtaks omas veres; tee mind
omaks lapseks; tee mind selliseks, et võiksin
elada sulle rõõmuks!“

Üht vaikset paika pühal maal
ei suuda unusta,
kus Jeesus suri risti peal.
See paik on Kolgata.

118. 12
575
28
104600
1150
16156

8 1

- . 0 1

Ei võiks ma ära mõista küll,
miks kannatas; ei teaks,
kui sellest poleks sõnum mu,
kõik sündis minu heaks.

Tunned sa elavat Jeesust?

Keegi pühapäevakooli-õpetaja küsis oma õpilastelt, millest võiks teada, et Jeesus on hauast üles tõusnud ja elab. Keegi poiss ütles: „Piibel ütleb seda meile.“ Keegi teine seletas väga iseteadvalt, et Jeesuse jüngrid poleks iial võinud jutlustada Jeesuse ülestõusmisest, kui nad teda tõesti poleks näinud. Nii oli veel terve rida vastuseid. Kauneim aga oli see, mida ütles keegi üheksa-aastane poisike: „Jeesus elab minu südames.“ — Võid sinagi nii vastata, mu armas laps?

0581

086
007
028

AGA TA PALUGU USUS JA ÄRGU
OLGU MITTE KAHE VAHEL.

Jak. 1:6.

„Valguse“ kirj. Tatari 52, Tallinn 1938.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67

1600
140
200
1600
140
200
1600
1150
1600
575
1150
575